

**bam
bú**

**La mirada
indiscreta**
Àngel Burgas

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2015, Àngel Burgas, pel text
© 2015, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Luci Gutiérrez
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2015
ISBN: 978-84-8343-393-5
Dipòsit legal: B-18230-2015
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

La mirada indiscreta

*Per a la Jutta Bauer, a casa de la qual, a Hamburg,
assegut a la terrassa davant del riu, vaig començar a
imaginar aquesta història*

Vam heretar dels pares la casa davant del riu.

La casa és al poble, lluny de la ciutat on visc i on tinc la feina. El poble, de fet, és lluny de tot. Els pares, quan es van jubilar, van decidir anar-hi a viure. Van vendre el pis que tenien a la ciutat (ni les meves germanes ni jo el vam voler), van empaquetar totes les coses, tots els mobles, tots els records, i se'n van anar a viure a la casa que havien comprat feia trenta anys com a segona residència. Durant aquells tres decennis, només hi havien passat un mes sencer a l'estiu i algun cap de setmana.

La van haver de condicionar per estar-s'hi. Van instal·lar-hi calefacció, i s'hi van fer construir un garatge. Van canviar portes i finestres, van remodelar la llar de foc, els banys i la cuina, i van reforçar un parell de bigues per enfortir la teulada. Mentre es feien totes aquestes reformes, s'estaven en un pis de lloguer al poble mateix, i així el pare podia controlar com avançaven les obres i, sovint,

col·laborava amb els paletes, els fusters i els tècnics de tota mena.

Per darrere de la casa hi passa el riu. La proximitat del riu havia estat, trenta anys enrere, la circumstància que els havia fet decidir-se a comprar aquella casa i no una altra. Tenia un jardí a la part del darrere. La sortida posterior donava a una porxada, a peu de carrer, i a continuació es baixaven tres o quatre esglaons per accedir al jardí, que era a peu de la riba. L'ajuntament del poble havia fet una remodelació del passeig que vorejava el riu i que passava just per davant del jardí de casa els pares. Havien enjardinat algunes zones, havien asfaltat una via per a bicicletes, i la resta l'havien aplanat per poder-hi passejar sense ensopegar amb sots i pedres, com havia passat sempre. També havien canviat la vella barana del riu, rovellada i escrostonada, per una de nova, de ferro galvanitzat, neutra i regular. Cada cinquanta metres, entre la via asfaltada i la barana, s'hi havien instal·lat tot de bancs de fusta per anar fent parades durant el passeig. Un dels bancs quedava just davant de casa. A peu de jardí no es veia, perquè la reixa nova que hi havia fet posar el pare, i que de seguida va ser coberta per una enfiladissa de lilàs, impedia veure el passeig i delimitava la propietat. Però des de dalt, des de la terrasseta sota porxada, el banc quedava ben a la vista.

Si el temps ho permetia, sempre esmorzàvem allí. A l'estiu, amb el bon temps, era el lloc de trobada familiar. La mare parava la taula i fèiem allò que en dèiem un «esmorzar continental», amb pa torrat, embotits, formatges, melmelades i fruita. Aquest tipus d'àpat familiar en comú no el fèiem gairebé mai a la ciutat, ni tan sols els caps de

setmana. Quan els pares van anar a viure al poble tot l'any, es van acostumar a fer-ho cada dia. A l'hivern hi havia poca gent passejant a aquelles hores per la vora del riu, i gairebé mai no hi havia ningú assegut al banc encarat al riu mentre esmorzaven. Però amb l'arribada del bon temps, el poble s'omplia d'estiuejants, gent que sortia a passejar el gos, joves amb xandall o pantalons curts fent jòguing i famílies senceres instal·lades en cases de turisme rural que feien el recorregut en bici. I sempre hi havia algú que s'aturava i seia al banc, i s'estava una estona contemplant en silenci el pas de les aigües i donant l'esquena als que, en aquell moment, compartien un esmorzar continental a la terrassa de casa.

És sobre ells, sobre els ocupants circumstancials del banc de fusta encarat al riu, que tracta aquesta història que començo a explicar-vos.

Els lligams sentimentals que jo tenia amb la casa del poble es van enfortir arran de la mort dels pares. Primer va ser ella, víctima d'un càncer, i poc després ell, insospitadament, perquè era un home fort i aparentment independent i autosuficient, es va començar a deixar d'una manera estranya. Com si, sense la dona, hagués perdut les ganes de tirar endavant.

Quan la malaltia de la mare va entrar en una fase vertiginosa de metges, quimioteràpies i recuperacions, els pares van tornar a la ciutat. Primer es van estar a casa de la meva germana gran; després, quan la mare passava més temps a l'hospital que a casa, es van estar a casa meva. Quan la mare va morir, el pare va decidir tornar al poble. Però poques setmanes després, primer jo i després les meves germanes, ens vam adonar, durant les visites constants que li fèiem, que l'home no estava bé. S'aprimava perquè amb prou feines menjava; no es rentava la roba; no neteja-

va mai la casa ni el jardí. Vam saber que no sortia al carrer, que es passava les hores fumant al porxo, mirant el riu. Tampoc s'afaitava, ni prenia la medicació que feia anys que li havien receptat per a la hipertensió. El pare treia importància a l'assumpte. Reconeixia que estava una mica depressiu, però que era natural després de perdre la seva companya de tota la vida. «La meva costella», deia ell. Però la seva negligència va anar a més. Els fills ens vam reunir i vam decidir que no podia continuar així. Que si es volia quedar al poble, caldria buscar algú que li fes companyia, li cuinés i li controlés la medicació. Ell s'hi va negar en rodó: a casa seva no hi entraria ningú mentre fos viu. Amb bones paraules, i aconsellats per un psiquiatre amic de la meva germana petita, vam proposar-li que seguís una teràpia a la ciutat. «T'estàs unes setmanes amb nosaltres, pare, fins que estiguis bé d'ànims, i després tornes al poble.» Va acceptar. El pare va passar els darrers tres mesos de vida a casa de la meva germana gran. No va parlar més de tornar al poble a viure sol, a fumar hores i hores davant del riu. Costava que mengés; no sortia al carrer, i finalment va deixar de parlar. Ens mirava amb uns ulls plens de melancolia, i ja no prenia decisions. Quan el vam ingressar en un geriàtric per a malalts mentals, incapaços d'omplir-li la ment d'esperança i il·lusió, el pare va accelerar la davallada i va morir de seguida.

El pare el vam incinerar (mai no havia volgut que l'enterréssim sota terra o en un nínxol) i vam dur l'urna amb les seves cendres al poble. La vam tenir guardada en un racó del garatge fins passat un bon grapat de mesos. Finalment, la meva germana gran va proposar enterrar les

cendres al jardí, a la mateixa terra on naixien les flors que ell plantava i de les quals havia tingut tanta cura. Jo vaig mirar l'operació des de la terrassa del porxo, la dels esmorzars ara ja antics i irrepetibles. Les meves germanes, els meus cunyats, el meu fill, els meus nebots..., tots eren a baix, al jardí, fent rotllana a la meva germana petita, la nineta dels ulls del pare, que era qui havia fet el clot i hi va deixar l'urna amb les cendres entre plors. Jo fumava tot mirant el riu, com devia fer el pare durant tantes hores del darrer any. Jo fumava sense posar gaire atenció en el ritual de l'adéu, sinó més aviat pendent de la vida més enllà de la casa. La vida que passava fora de nosaltres, fora de l'enterrament de l'urna, fora del jardí, fora de la propietat. La vida al riu, a la via de les bicis, al passeig i al banc.

Aquella tarda, al banc hi seia una dona gran. Duia una bossa de plàstic, perquè devia venir de comprar. Havia deixat la bossa al seu costat, damunt del banc, i mirava tranquil·lament el riu, l'esquena recolzada al respall de fusta, les cames una mica estirades endavant. La dona no pensava en el pare, ni tan sols podia sospitar la cerimònia de comiat que estava tenint lloc darrere seu. La dona mirava el riu, i devia pensar en les seves coses, no en nosaltres.

Va ser el primer cop que vaig tenir l'impuls de portar un còmput de les persones que seien al banc encarat al riu. Aquella tarda, mentre la família continuava amb el ritual de cobrir amb terra el forat i dipositar-hi flors al damunt, jo vaig entrar a casa i vaig buscar una llibreta a la que, des de sempre, havia estat la meva habitació (jo era l'únic noi i no compartia habitació, les meves germanes sí). En vaig trobar una de força vella, de quan anava a repàs d'anglès

els estius al poble, encara amb moltes pàgines en blanc. Vaig arrencar-ne els fulls amb lliçons de gramàtica, dictats i exercicis, i els vaig llençar a la paperera. Al primer full en blanc, que aleshores s'havia convertit en el primer de la nova llibreta esprimatxada, hi vaig escriure el número u i, tot seguit, la descripció de la dona de la bossa de plàstic que ocupava el banc en aquells moments.

El noi de la botiga. Durant el dia és darrere el taulell, o descarregant caixes de fruita i verdura d'un camió que els abasteix. Ve gairebé cada dia, cap a dos quarts de nou del vespre, quan l'establiment tanca, i s'asseu al banc. Encén un cigarret i, quan l'acaba, n'encén un altre. Sempre en són dos. Fuma mirant el riu, l'esquena ben recolzada al respatller i les cames flexionades. Mira endavant, sense moure el cap. Entre cigarret i cigarret, especialment a l'hivern, es posa les mans a les butxaques de la caçadora. Llença la segona burilla a terra i s'incorpora de seguida. Se'n va per l'esquerra, sense mirar més el riu.

El senyor que fa jòguing. Cada dia entre setmana, a les vuit del matí. Arriba per l'esquerra, fa una volta al banc (?) i després uns exercicis d'estirament utilitzant-lo com a banqueta: flexiona una cama, recolza el peu al seient i a continuació vincla el tors endavant, a poc a poc, fins que el ventre li reposa sobre la cama. Després es redreça. Ho fa

una desena de vegades. El segon exercici consisteix a jeure a terra, perpendicular al banc, amb els dos peus sobre el seient. Fa flexions. En fa tres sèries de dotze. Sorpren la seva agilitat per a l'edat que té (seixanta? seixanta-cinc?). No seu mai al banc.

Les amigues. Una és més aviat alta i prima; l'altra, més aviat baixeta i grassa. Ronden la quarantena. Arriben i se'n van juntes, sense deixar de parlar ni un segon. No les sento, però el moviment dels llavis de l'una i l'altra no s'atura mai. Seuen al banc els dimarts i els dijous, cap a les cinc o dos quarts de sis de la tarda. Mai no les acompanya ningú, i estan tan concentrades en la conversa que sovint els costa adonar-se que hi ha algú que les saluda. No sé de què deuen parlar amb aquesta vehemència dos dies la setmana. Mai no miren el riu; només es miren l'una a l'altra.

La parella del gos. No tenen hora fixa. Vénen, seuen en silenci. La dona sol observar els moviments del gos. En segueix la trajectòria sense perdre'l de vista. De tant en tant, si el gos s'allunya, el crida fort. Li diu: «Murri, vine!» L'home no treu els ulls del riu en tota l'estona. El gos, en Murri, sap que els miro. Em veu i es queda uns segons fitant-me i movent la cua. Després torna a córrer. La dona no s'ha adonat mai que els observo, tot i que no treu els ulls del gos mentre el gos m'observa. No sé qui dóna l'ordre de marxar. S'incorporen tots dos a la vegada. «Murri, nem!», fa la dona, i es posen a caminar en silenci. Se'n van en la direcció contrària de per on han vingut, però mai no els he vist tornar a passar.

Els nanos. Són una colla. De vegades n'hi ha tres, de vegades més de sis. Tots són nois i mai no han vingut amb

cap noia. En tinc algun de vist pel poble. Deuen tenir uns disset o divuit anys. Criden força i sento fragments de conversa. Normalment riuen molt. N'hi ha que fumen i n'hi ha que no. A un d'ells li diuen «Fanta» o alguna cosa semblant. De vegades pixen contra el tronc dels arbres, d'esquena als altres. No tenen present el riu, però de tant en tant hi aboquen la mirada perduda, la mirada cega del cap que està en altres coses. De vegades hi llancen pedres o branquetes. Quan són més és durant els caps de setmana, els vespres o les nits de divendres i dissabte. Sovint, no sempre, porten ampolles que es passen de l'un a l'altre i beuen a galet. Més d'un i de dos cops he sentit veïns queixant-se i amenaçant-los de trucar a la policia si no abaixen la veu. Una matinada, potser eren les quatre o les cinc, em van despertar les seves veus. Semblava que reien, però en realitat es barallaven. En Fanta contra un altre, la resta es limitava a mirar, sense cap intenció de separar-los. Vaig sentir un cotxe i després van aparèixer dos mossos. Alguns d'ells van fugir i uns altres es van quedar. Finalment van marxar tots llevat d'en Fanta. Es va quedar assegut al banc, mirant, aleshores sí, el riu. Començava a clarejar quan me'n vaig tornar al llit. El nano continuava assegut.

La lectora. Sempre seu amb un llibre a les mans. De tant en tant alça els ulls del llibre i mira el cabal del riu. Després torna a llegir.

En Ximpet. Tothom el coneix. Deu tenir uns cinquanta-cinc anys i no està bé del cap. La gent l'accepta (és fill d'una família del poble i viu amb la mare) però no li fa cas. En Ximpet recull burilles de cigarret i se les fuma assegut al banc. Tot i que pot semblar que està relaxat fumant,

sempre mou el cap, mira a tots costats, com si estigués intranquil o pendent d'algun perill o amenaça. Quan veu arribar algú, encara que sigui algú que passa de llarg, o corrent, o passejant el gos, en Ximpet es posa dret d'un bot i se'n va en direcció contrària.

Els jubilats alemanys. Sempre arriben en bicicleta i amb el gos que els acompanya corrent. Deixen les bicis estintolades contra el respall del banc per darrere i seuen una estona a mirar el riu. No els sento, però imagino que parlen, quan ho fan, en alemany. He sentit dir que ell era un alt càrrec d'una multinacional de Berlín o d'Hamburg, i que es van instal·lar al poble quan es va jubilar. Ben segur que fan una vida ben diferent de la que feien a Alemanya. Ara van en bici, passegen el gos i seuen al banc. Algú em va dir un dia que tenen una filla que és una cantant molt coneguda a Alemanya, però ningú no l'ha vista mai al poble.

La mort dels pares va coincidir amb la meva separació. La meva dona i jo ho vam deixar córrer després de divuit anys de convivència. El nostre fill, l'Èric, ja havia fet els quinze, i no s'ho va prendre malament. Va poder escollir amb qui dels dos volia viure i va triar la seva mare. Ho va fer, em va explicar, per un sentit pràctic de la vida. La seva mare es va quedar a viure al pis que teníem a mitges; el pis que és al barri on ell hi té l'institut, els amics, l'esplai, el profe de guitarra... L'Èric i jo ens veiem cada quinze dies, i sovint passem el cap de setmana a la casa del poble.

Les meves germanes no solen venir a la casa. Ja no ho feien en vida dels pares, i per això, sabent el moment emocionalment delicat que jo vivia, van acceptar que me'n fes càrrec, que la redecorés, que hi fes els canvis que em donés la gana. Jo vaig pensar que el poble era molt lluny de la ciutat i que segurament no hi aniria tant, però la qüestió és que aquest refugi ha estat com una salvació. Plego de la

feina divendres al migdia, agafo el cotxe i vinc fins aquí. M'hi instal·lo fins diumenge a la tarda. Cada dues setmanes l'Èric m'hi acompanya, i sóc feliç. Després del sotrac de la separació, reconec que ha estat la solució ideal.

Surto a la terrassa i em passo un munt d'hores mirant el riu. De vegades llegeixo, d'altres acabo alguna feina amb l'ordinador portàtil sobre la taula. Surto a comprar, a caminar. Molt de tant en tant quedo amb amics, alguns de la infantesa, de quan veníem amb els pares de vacances, i d'altres que he fet posteriorment, ja de gran, i que coneixen també la meva exdona. Vaig a sopar a casa seva, o sortim de restaurants pels pobles de la comarca. Però, quan no estic amb l'Èric, la major part del temps me'l passo a la terrassa. No estic malament, ni em sento deprimit. Ni m'avorreixo, ni em lamento, ni sento rancor ni enuig: en aquest període necessito estar sol, en un lloc petit i de cara al riu quan no estic treballant a la ciutat.

Entre les activitats variades i discretes que faig els caps de setmana, hi ha la més aviat absurda de computar els visitants del banc que tinc davant de casa. I gràcies a aquesta singular ocupació m'he vist abocat, les darreres setmanes, a un dels episodis més estranys de la meua vida.

Va començar un divendres al vespre, durant un dels caps de setmana sense l'Èric. Érem a principis d'octubre i havia fet un dia esplèndid, tant a la ciutat com pel camí, i en arribar al poble, malgrat els graus de diferència cap a la baixa que hi ha sempre, vaig decidir sopar a la terrassa en mànigues de camisa.

Mentre parava la taula i ja fosquejava (una altra cosa que ha canviat en la meva vida és l'horari dels àpats: quan estic sol sopo d'hora, «com els guiris», em diu l'Èric), va aparèixer un passejant nou en el meu teatret particular. Tinc la llibreta a mà quan sóc a la terrassa, i només la guardo a dins de casa quan me'n vaig el diumenge. A la «llibreta de visites», que és com l'anomeno, hi anoto una breu descripció de les persones que seuen al banc encarat al riu. Els habituals queden enregistrats mitjançant un nom (el *nick*, que diu el meu fill) com ara «lectora», «jubilatats alemanys», «noi botiga» o «nanos», i només és dels nous,

aquells a qui no em sona haver vist mai abans, de qui en faig una breu descripció formal. Cada dia anoto la data i, a sota, la llista de visites.

Amb els nous de tant en tant m'equivoco, i resulta que no són nous, sinó vells estadants del banc a qui no he reconegut, potser perquè van vestits diferent, o s'han tallat els cabells, o van amb una altra persona amb qui no relaciono, o perquè es comporten d'una manera que no és l'habitual. De vegades m'adono de l'error quan rellegeixo. Però, com tantes altres coses de la meua vida actual, tant me fa. Res és del tot important. Res és etern ni imprescindible. Tot és relatiu i circumstancial (d'això l'Èric en diu «la teua filosofia») i per això em pregunto sovint quina necessitat tinc de recollir els noms dels visitants del banc a la llibreta, de què serveix, què m'obliga a portar aquest còmput. No tinc respostes per a res, perquè penso que no calen. La meua filosofia.

El visitant d'aquell vespre era una dona. No la tenia vista. Les visitants solitàries femenines que es presenten al capvespre em criden especialment l'atenció. Les observo i em pregunto què hi fan, quan es fa fosc, assegudes soles en un banc davant del riu. Són visitants que no s'hi estan gaire estona. Solen fumar. No esperen ningú. Van a fer net, em dic. Valoren una situació, un problema, penso. Aquesta actitud és molt de dones, em dic també. Elles analitzen, avaluen, intenten trobar explicacions i buscar solucions molt més que no pas els homes; elles es replantegen les coses una vegada i una altra. Els homes no solem reaccionar així, ni necessitem uns minuts de calma i soledat per discernir i actuar. Jo en sóc un bon exemple. Es diu que

som més instintius. Que a nosaltres ens impulsa l'acció més que no pas la reflexió. Que som espontanis, directes, i que assumim les nostres reaccions sense donar-hi més importància.

La dona solitària d'aquell divendres també em va cridar l'atenció per la bossa que duia. Una bossa d'esport força voluminosa. No era ben bé una motxilla, però podia fer aquella funció. Vaig pensar, i així ho vaig anotar a la llibreta, que era probable que acabés d'arribar al poble o que estigués a punt de marxar. No l'havia vista mai, d'això n'estava segur. Era atractiva, força alta i estilitzada. Tenia una cabellera llarga i ben pentinada, morena, i duia unes sabates de taló gens apropiades per caminar per la vora del riu. Era allí de pas. Potser s'havia perdut, però no devia tenir pressa si s'asseia a fumar. Havia deixat la bossa al seu costat, damunt del banc.

Vaig anar a la cuina per treure la cassola del foc i preparar-me una amanida. Vaig obrir una ampolla de vi, com faig cada divendres quan arribo. Totes aquestes accions devien ocupar-me uns deu minuts ben bons. Quan vaig tornar a sortir a la terrassa, inconscientment intuïa que la dona ja no hi seria, però em vaig equivocar. Continuava asseguda al banc, en la mateixa posició, amb un altre cigarret a les mans. S'havien encès els fanals del passeig i el cel ja era gairebé fosc.

Mentre sopava mirant-li l'esquena i de tant en tant el perfil, vaig sentir una certa commiseració. Pobra, vaig pensar. Espera algú, vaig decidir primer. Fug d'algú, vaig aventurar després. Però aquella dona no estava neguitosa. No desviava la mirada del riu, se la veia calmada. Tot i no

veure-la de cara, la imaginava resignada, potser una mica atuïda, però no desarmada. Esperarà mentre pren una decisió (si marxa del poble, si continua esperant qui espera) i després se n'anirà per on ha vingut, em vaig dir. Estava convençut que es convertiria en un dels passants circumstancials, que són aquells que seuen només un cop al banc i no hi tornen més.

De passants circumstancials en tenia uns quants d'enregistrats a la llibreta. Un cop, al migdia, s'havia assegut al banc un home africà molt ceapat. Va arribar carregant un enorme farcell de roba ple de vés a saber què. Vaig deduir que era un d'aquells venedors ambulants de top manta que hi ha a les grans ciutats o a les poblacions turístiques costaneres, i que el seu embalum devia contenir samarretes, gorres amb visera de marca falsificades o centenars d'ulletes de sol, cedés o devedés. El cas és que mai no havia vist un venedor d'aquest tipus al poble. Mai no havia vist ningú amb la seva mercaderia estesa sobre el mateix llençol transportador a la plaça o als voltants de l'estació d'autobusos. D'on havia sortit aquell home? S'havia equivocat de poble? Havia baixat en una estació equivocada? El venedor es va incorporar un munt de vegades per interpel·lar la gent que passava. Vaig ser testimoni de com algú li oferia un cigarret. Una dona gran, la Quimeta de cal Quico, va escoltar-lo atentament i, un quart d'hora més tard, va tornar amb un entrepà embolicat amb paper d'alumini. L'home li va agrair el gest i es va quedar una bona estona assegut devorant l'entrepà sense desviar la mirada de les aigües.

En una altra ocasió, un dia entre setmana que havia vingut al poble per resoldre uns assumptes de la casa, vaig

veure-hi asseguda una nena d'uns onze o dotze anys. Era primera hora del matí, perquè acabava de llevar-me i havia sortit a la terrassa a regar el jardí. ¿Una nena sola, allí asseguda, en horari escolar? Ho vaig trobar estrany. No em sonava haver-la vist mai pel poble. La nena es va entretenir ben bé una hora pels voltants del banc. Agafava pedretes i les llançava al riu, després recollia branquillons de terra i els disposava sobre el banc. Més tard va treure una consola de la motxilla i va estar jugant-hi una estona. Vaig sortir a fer les gestions, però abans vaig fer la volta a la casa i vaig passar per la vora del riu. La nena continuava jugant amb la consola. No me'n vaig poder estar de demanar-li si podia ajudar-la en alguna cosa. La nena em va mirar espantada i va fer que no amb el cap. Jo hi vaig insistir i ella va agafar la motxilla i se'n va anar de pressa. Segur que la vaig espantar. No parlis mai amb homes desconeguts a la vora del riu, la devien haver advertit mil vegades els seus pares.

El cas més espectacular de passant circumstancial (i que va ocupar un bon grapat de pàgines de la meva llibreta) fou el d'un desconegut, segurament jubilat o a punt de jubilar-se, que va patir un atac de cor davant de casa meva. Jo esmorzava a la terrassa i vaig sentir un gos que bordava. El seu amo, equipat amb uns pantalonets curts i una samarreta de propaganda, semblava fer exercicis de respiració després d'una bona carrera. Tenia el tors vinclat endavant i falcava les mans, amb els braços estirats, sobre els genolls flexionats. Jo només sentia els lladrucs del gos al seu costat, però vaig suposar que el seu amo feia grans exhalacions per recuperar l'alè després de l'esforç. Era calb, i tenia la closca perlada de gotes de suor. L'home no reaccionava, i potser per

això el gos continuava bordant com un desesperat. Va passar un jove amb bici, i després una noia fent jòguing, i l'home no es va moure. A continuació, just quan passava una parella d'avis agafats de braç, l'home es va desplomar a terra. La parella es va afanyar a auxiliar-lo mentre el gos, desesperat, no parava de moure's entre les seves cames. La dona va incorporar-se i, angoixada, va mirar a dreta i esquerra buscant ajuda. Jo em vaig posar dempeus i ella em va veure.

–Senyor! Si us plau! Demani una ambulància!

Jo ho vaig fer de seguida, mentre em posava les esportives i sortia de casa, feia la volta i em dirigia al banc del passeig. El gos estava alterat, i ja hi havia un parell de persones més provant de reanimar el corredor jubilat.

–M'han dit que vénen de seguida –vaig informar a tots els presents.

L'home estassat a terra patia convulsions. Mantenia els ulls oberts, però no podia fixar la nineta en cap punt. Una noia deia que era millor no moure'l i posar-li un mocador a la boca, que no es mossegues la llengua, que potser era un atac epilèptic. L'ambulància va trigar cinc minuts. Els socorristes no van saber què fer amb el gos, però ningú no coneixia l'home ni sabia on vivia. Finalment van optar per pujar el gos a l'ambulància, al seient del copilot. El matrimoni gran es va quedar parlant una estona amb mi.

–Devia venir d'un altre poble. Nosaltres som d'aquí i coneixem pràcticament tothom –va dir la dona.

–Vols dir que ha vingut corrent per la carretera? –es va estranyar el seu marit–. Però si aquest home deu tenir si fa no fa la meva edat!

–Potser ha fet esport tota la vida i ara...

–Doncs mira quin ensurt! Si és que hi ha edats per a tot, i quan no toca, no toca! –insistia l’home.

No vaig saber res més de l’home accidentat ni del seu gos. Mai més no els vaig tornar a veure passar per davant de casa.

bam
bú

+14

GRANS
LECTORS

D'ençà que va heretar dels pares la casa d'estiu-eig, en Ramon hi passa tots els caps de setmana i dedica moltes hores a un passatemps ben curiós: observar des de la terrassa i descriure en una llibreta els diversos personatges que passegen i s'aturen davant seu, al banc de la vora del riu. Així es converteix en l'espectador de fragments anodins de vides alienes. Però aquest joc aparentment innocent revela una cara fosca i perillosa el dia que s'asseu al banc una desconeguda misteriosa amb una bossa de fer esport. Quan la dona se'n va i es descuida al banc la bossa, en Ramon no sap si intervenir-hi o no. Se l'ha deixada expressament? Tornarà per recuperar-la? Què hi ha dins la bossa? A vegades, una mala decisió ens pot convertir la vida en un malson.

Un *thriller* fascinant sobre els límits de la curiositat.

MISTERI + JUSTÍCIA + SINCERITAT

9 788483 433935